

KOMPARATIVNA TEOLOGIJA KAO JEDAN OD MOGUĆIH IZAZOVA VJERSKOGA ODGOJA U KONTEKSTU GLOBALNIH MIGRACIJA

Sažetak

Brojne migracije nose sa sobom i s ve veći vjerski pluralizam. To može brzo postati uzrokom vjerske netrpeljivosti, stoga nam je nužno potreban odgoj za međureligijski dijalog. Međureligijski dijalog trebao bi po mišljenju njegovih zagovornika i poticatelja snažno učvršćivati i prožimati samo čovjekovu strpljivost. Trebao bi uspostavljati obostranu suradnju te se ne bi smio temeljiti isključivo na suživotu s drugima, koji se razlikuju od nas. Ricoeurova hermeneutika, koja svako razumijevanje smješta unutar procesa prevođenja, pruža antropološki temelj međuvjerskom dijalogu koji će se temeljiti na jačanju vlastite vjere. Komparativna teologija F. X. Clooneyja temelji se na sličnoj ideji. Pomoću nje pokušat ćemo predočiti didaktičku zasnovanost vjerskog odgoja u našim školama ili župama, koja će poticati jačanje vlastite vjere i obogaćivati ju pomoću ljudi drugih vjeroispovijedi, što je cilj takvog procesa učenja. Ovako didaktički zasnovan vjerski odgoj mogao bi u velikoj mjeri nadvladati suvremenu površnost vjerovanja u ispraznoj ponudi novovjekih duhovnosti i konfliktnost susreta raznih današnjih fundamentalistički nastrojenih vjernika.

Ključne riječi: međureligijski dijalog, međukulturni odgoj, P. Ricoeur, F. X. Clooney, komparativna teologija, učenje o religijama.

Uvod

Svijet u kojem danas žive mladi obilježen je religijskim pluralizmom.¹ Taj se pluralizam može očitovati u njihovoj okolini, školi ili u medijima kojima su izloženi. Često se očituje već u samim obiteljima, budući

¹ Usp. A. Mlinar, Pluralizam v Evropi, *Bogoslovni vestnik* 65 (2005.), 109-113; M. Muršič Klenar, Možnost dialoga v sodobni sekularni družbi, *Bogoslovni vestnik* 80 (2020.), 575-584; M. Tariq, *Multiculturalism*, Polity Press, Oxford, 2013.

da svjedočimo sve većem broju takozvanih mješovitih brakova.² Zato je sada vrijeme da se što obuhvatnije pozabavimo pitanjem pluralizma i na području religijskog odgoja.³ Pogotovo zato što bismo trebali biti svjesni da sama pluralna okolina nije nešto samo po sebi razumljivo, što bi moglo uroditi međureligijskim dijalogom. Takav dijalog otvara brojne probleme koji ne vode nužno ni do produbljenog vjerovanja ni do veće strpljivosti.⁴ Učitelji su na poseban način pozvani pobrinuti se za sve što je potrebno u vezi istinskog susretanja s tuđim vjerovanjem te smisleno obraditi sve što narušava kod pojedinca ustaljena shvaćanja, ukoliko je ta shvaćanja uopće svjesno uključio u svoj život. To je itekako značajno baš sada kad smo svjesni koliko je krhak "projekt takozvanog multikulturalnog društva".⁵

U Katoličkoj Crkvi dijalog postaje sve otvoreniji i prisutniji. Priroda sveopće Crkve traži od nje da bude svjesna svoje situacije te uvijek iznova traži načine života i djelovanja, a ponekad i pukog preživljavanja u najrazličitijim sredinama. U svom misionarskom zanosu brojni misionari tražili su načine kako uspostaviti kontakt s drugim vjerovanjima i unutar tih vjerovanja navješćivati Evanđelje. Drugi vatikanski koncil dao je takvim pokušajima konačne smjernice koje i danas vode pastoralnu teologiju osvješćivanjem zajednice o pripadnosti jednom jedinom, sveukupnom čovječanstvu.⁶ Iako Crkva čuva jedinstvenost vjere u spasenje po Isusu Kristu, ona istodobno priznaje duboko štovanje i moć ostalih duhovnih baština čovječanstva. Koncilsko zauzimanje za što produbljeniji međureligijski dijalog postkoncilski su pape snažno podupirali i krijepili svojim djelovanjem. Papa Franjo nastavlja i produbljuje takozvani duh Asiza, stoga možemo s pravom ustvrditi da je većina svjesna kako sva ta nastojanja pobuđuju brigu za opću dobrobit čovječanstva. Pritom ne smijemo zaboraviti da je dijalog između samih kršćanskih tradicija nešto što nas vodi prema što čvršćoj suradnji i međusobnom uvažavanju.

Promotrimo li malo поближе politiku školstva, vidimo da se unatoč deklariranoj europskoj pluralnosti u velikoj mjeri izbacuju iz nastavnih programa vjerski sadržaji.⁷ Prije svega zato što se religioznost više ne uklapa u europski identitet. Vjerski su sadržaji u mnogim zemljama sve manje značajni, tek su samo dio određene tradicije koja se ne tiče čovjeka u javnom prostoru kakav je škola. Škola mora jedino postizati dovoljno

² Usp. Sh. C. Gordon, B. Arenstein, Interfaith education: A new model for today's interfaith families, *International Review of Education* 63 (2017.), 169–195.

³ Usp. Michelle Voss Roberts, Comparative Moments: A Comparative Theological Orientation for Theological Education, *Religious Education* 115, (2020.) 3, 344.

⁴ Usp. Manfred Spieker, Medverstveni dialog, *Communio* 16 (2006.) 3, 206.

⁵ S. Leimgruber, *Interreligiöses Lernen*, Kösel-Verlag, München, 2007., 13.

⁶ Usp. Michael Barnes SJ, *Theology and the Dialogue of Religions*, Cambridge University Press, Cambridge, 2004., 32–43.

⁷ Usp. G. Celestina, Mesto verskega pouka v sekularizirani Evropi, u: Roman Globokar (ur.), *Verski pouk v Slovenskih šolah: ovrednotenje in perspektive*, Zavod sv. Stanislava, Ljubljana, 2010., 59–66.

visoku razinu znanja koja će učenicima omogućiti napredovanje prema višem stupnju obrazovanja.⁸ U svim nacrtima preuređenja obrazovnog sustava ključni je motiv razvoj konkurentnosti europskoga gospodarstva, tom razvoju mora služiti kvaliteta obrazovanja i njena preglednost. Više nije u prvom planu povezanost s duhovnom tradicijom starog kontinenta. Obrazovanje treba omogućiti svakom europskom državljaninu nastup na zajedničkom tržištu radne snage, omogućiti mu da se razvije i bude sposoban uključiti se u društvenu okolinu, gdje će uspješno raditi u svijetu globalne konkurencije. Vjerska predaja vezana je uz užu okolinu i kulturnu stvarnost. Sve se više naslućuje želja sekularnog društva da religioznu dimenziju odstrani iz javnog života pod izgovorom da je ta dimenzija samo izvor konflikata. Pa ipak, kršćanstvo i svako ozbiljno vjersko stajalište "nije tek nešto uz čaj i prijatan razgovor, već se temelji na zahtjevu za istinom, što je nešto subverzivno za svaku sekularnu pretenziju".⁹ I zato će naše polazište glede odgoja u vremenu globalnog miješanja kultura biti: "Inkterkulturno kompetentan je svaki onaj pojedinac koji se s primjerenom lakoćom snalazi u jednoj i drugoj kulturi i u svakoj ga je moguće razumjeti."¹⁰

U stanju društva, gdje nema više jasnih granica između kultura, religija i njihovih praksi, kršćanske su tradicije, unatoč mnogim negativnim stajalištima prema religiji, pozvane da u novim okolnostima pronađu mjesto za svoje pedagoško djelovanje, pogotovo zato što država sve češće nastupa kao jedini arbitar glede neutralnog obrazovanja. Crkva time gubi prostor za djelovanje, ali mora ustrajavati na tome da u sekulariziranoj okolini nudi drugačiji način razmišljanja i življenja. To, dakako, ne znači da bi se vjerske zajednice trebale izdvajati iz javnog odgojno obrazovnog procesa, već bi se trebale jedino malo jače preusmjeravati na osobnu razinu. To očekuje i omogućava sama politika. Izdvajanje vjerske nastave iz javnih ustanova, ako do toga dođe, ili ako se to već dogodilo, trebalo bi ubrzati razmišljanja o tome kako na osobnoj razini potaknuti potrebu za vjerskim obrazovanjem. To iziskuje veću odgovornost svakog pojedinca za vjerski odgoj i povlači za sobom preradbu tradicije na tom području, kao i znatno veću zainteresiranost vjerskih zajednica. Vjerski će odgoj po načelu "uradi sam" ili "snađi se" teško odigrati povezujuću ulogu, takav odgoj neće moći biti odgojitelj solidarnosti kao presudnog elementa u izgradnji globalnoga svijeta. To itekako živo osjećamo u vrijeme pandemije, kad bez prave solidarnosti ne možemo očuvati ni minimalno održiv zajednički život. "Ostvarena je široka suglasnost glede toga da je takav vjerski odgoj itekako značajan kao poticajna snaga građanskog odgoja, promocije dijaloga, socijalne kohezije, održavanja mira i očuvanja čovje-

⁸ Usp. J. Cassin, Poučavanje religije – vir za Evropo, u: Roman Globokar (ur.), *Verski pouk v Slovenskih šolah: ovrednotenje in perspektive*, Zavod sv. Stanislava, Ljubljana, 2010., 67-70.

⁹ Michael Barnes SJ, *Theology and the Dialogue of Religions*, 19.

¹⁰ S. Leimgruber, *Interreligiöses Lernen*, 20.

kovih prava.”¹¹ Međutim, za odgovoran međuvjerski odgoj valja najprije produžiti vlastitu vjeru, “kako bismo uistinu mogli istinski i dubinski izmjenjivati vjersko iskustvo.”¹² U raspravi želimo postaviti temelje mogućem pedagoško-didaktičkom pristupu koji će pomoći u jačanju pojedinaca i skupina k osobnijoj i jačoj vjeri. Uz migracije koje donose različite oblike vjerovanja, takva je snaga još potrebnija. To je filozofski antropološki aspekt gdje pretpostavljamo da je osoba s jasnim i osobnim uvjerenjima prijemčivija za dijalog s drugačijima. Naša namjera nije postaviti odgojno-obrazovni ili katehetski model, nego promisliti o temeljima religijske pedagogije, bilo da je konfesionalna ili nekonfesionalna.

1. Putevi međureligijskoga odgoja

Ograničit ćemo se na katolički vjerski odgoj, više ili manje povezan s katehezom ili širim vjerskim odgojem koji se obavlja u školi, i to u duhu Katoličke Crkve, ali ne mora nužno biti isključivo katehetski. Ukoliko želi tako ustrojena kateheza slijediti ciljeve međureligijskog dijaloga, morat će u svojim pristupima znatno jače naglašavati osobnu dimenziju i otvorenost prema drugim religijama. Takav je pristup već unaprijed dijaloški obilježen te će nehotice svoje obilježje pedagoški prenijeti, kako u samo razumijevanje, tako i u vjersko življenje. Pritom se ne radi više o pukom postupku poučavanja, kad se jednostavno posreduju određeni oblici kršćanskog vjerovanja, već se radi istovremeno o uvođenju, poučavanju, učenju i pustolovini. Stalno treba ustrajati na tome da određen identitet ne izgrađuje nešto na isključivanju, već na zdravom uključivanju i suživotu.¹³ Pluralnost mora biti ozbiljno shvaćena, moramo znati da se vjernost vlastitoj religiji očituje ponajprije u otvorenosti prema drugim religijama i njihovom razumijevanju. Time nipošto ne želimo zanemariti kršćansku predaju i blagodat. Ako smo nekad upotrebljavali ekskluzivni model, koji je naglašavao prvenstveno vlastiti put religioznosti, inkluzivni model nas je polako doveo do toga da dopuštamo i drugačiju religioznost. Naš je cilj takozvani pluralni model, gdje ćemo pored teoloških polazišta, koja se u velikoj mjeri temelje na Johnu Hicksu, veću pozornost pridavati vrijednostima vlastite tradicije,¹⁴ što po našem mišljenju u velikoj mjeri omogućava komparativna teologija kao dopunski pluralni model.

Takav je teološki temelj nužno potreban, budući da se religijska didaktika ne može domoći pluralnog modela u izoliranosti i odmaknutosti od iskustava drugih ljudi, pogotovo ako se ti ljudi kreću stalno u našoj blizi-

---

¹¹ Sh. C. Gordon, B. Arenstein, *Interfaith education: A new model for today's interfaith families*, 170.

¹² *De l'importance du dialogue interculturel et interreligieux*, 2017., <https://enseignement-catholique.fr/des-outils-pour-le-dialogue-interculturel-et-interreligieux> (06. 04. 2021.).

¹³ Usp. CNEC, *L'interculturel et l'interreligieux en école catholique: Eduquer au dialogue, pour une civilisation de l'amour*, CNEC, Paris, 2017.

¹⁴ Usp. S. Leimgruber, *Interreligiöses Lernen*, 51.

ni. O dijalogu može biti riječi samo ondje gdje prevladava pravi i djelotvoran pluralizam. Tu otvorenost za susretanje različitih iskustava morala bi omogućavati upravo kateheza koja bi na taj način ujedno eliminirala razne predrasude i bojazni. Osnovna stvar koja nas mora voditi jest vjerovanje u to da se bit svakog čovjeka sastoji u njegovoj sličnosti s Bogom ("na svoju sliku stvorio Bog čovjeka"), vjerovanje koje se očituje u sposobnosti za slobodu i ljubav.¹⁵ Na taj način kateheza nije više u službi isključivo neke zajednice, Crkve, već se sve više obvezuje na poslanstvo Boga. U tako utemeljenom poslanstvu kateheza je usmjerena prema poštivanju i prihvaćanju drugih iskustava i spoznaja Boga, što ih sa sobom donose razne tradicije ili pojedinci.¹⁶ Središte kateheze i, općenito katoličkoga odgoja, postajat će na taj način sve više vjerovanje i način življenja kakvi proizlaze iz osobnog uvjerenja, što svakako uključuje određenu poniznost i priznanje da objavu nikad nije moguće do kraja iscrpiti. Unatoč određenim poteškoćama u takozvanim religijama knjiga, u smislu da se udaljuju od 'podarene' istine, pluralni model postaje sve više podlogom za kršćanski odgoj. Upravo na određenom otvorenom modelu razumijevanja cjelovitog vjerovanja možemo lakše slijediti zajedničke ciljeve čovječanstva – pravednost, solidarnost i mir.¹⁷

Čitanje tekstova, bilo iz Svetog pisma ili iz Kurana, uvijek je bilo uvjetovano određenim oblikom interpretacije koja je u prvom redu povezana s prevođenjem. Kao što se kod prevođenja velikih tekstova ljudske kulture nastoji stalno napredovati u smislu poboljšanja, da svaki novi prijevod bude bliži samom izvorniku, ali i trenutnom razumijevanju, tako je to i kad se susrećemo s različitim vjerama. Da bismo mogli razumjeti druge, potreban je napor razumijevanja, uključivanja stranog, nerazumljivog u naš vlastiti svijet. Kao što tvrdi francuski filozof P. Ricoeur, svaki naš susret s nečim stranim traži prijevod, a sam prijevod već je određena interpretacija. Interpretirati se može putem odbacivanja, prihvaćanja, tolerantnosti ili pak sudjelovanja.¹⁸ Kod tolerantnosti se naprosto radi o mirnom prenošenju drugosti. Ako je proces 'prevođenja' druge kulture u vlastitu pogrešan ili se događa sa zakašnjenjem, tolerancija neće biti dovoljna za uspješnu izgradnju multikulturalnog globaliziranog svijeta, pogotovo ako znamo da je susret s Bogom uvijek povezan s otvaranjem drugome, drugačijem od nas samih. Ljudsko polazište izgrađivanja sebe mora, osobito u višekulturalnoj okolini kakvu predviđa Ricoeur, dopuštati na neki način i nešto više od same drugosti koju možemo definirati i smjestiti u prostor svog isključivo ljudskog razumijevanja.¹⁹

¹⁵ Usp. CNEC, *L'interculturel et l'interreligieux en école catholique: Eduquer au dialogue, pour une civilisation de l'amour*, §15.

¹⁶ Usp. C. Salenson, *Révélation et dialogue, Catéchèse*, 173 (2003.), 164.

¹⁷ Usp. S. Leimgruber, *Interreligiöses Lernen*, 58.

¹⁸ Usp. P. Ricoeur, *Sur la traduction*, Bayard, Paris, 2004., 40.

¹⁹ Usp. P. Ricoeur, *Oneself as another*, The University of Chicago Press, Chicago, 1992., 355.

Već je u vlastitoj vjeri potrebno stalno prevođenje onoga što mi se otvara kao Drugo. Taj proces prevođenja nije lako izbjeći, kao što se može vidjeti iz povijesti kršćanstva, u situaciji kad smo primorani susretati se s drugim vjerama. Taj se proces zbiva od samog početka isprepletanja i pravljenja razlika između kršćanstva i židovske zajednice sve do današnjih globalnih utjecaja. To nehodično susretanje nazivamo implicitnim dijalogom, koji se danas sve češće povezuje s pojmom inkulturacije.²⁰ No, već u najranijoj povijesti možemo pronaći neke primjere namjernog dijaloga između raznih vjerovanja koji jasno ukazuju i na mogućnost nečeg drugačijeg od pasivnog prihvatanja i tolerantnosti. Clooney navodi primjer Roberta de Nobila, jednog od prvih isusovačkih misionara u Indiji, koji je zagovarao 'razumnost' hinduističkih vjernika jer je bio uvjeren da im jedino na taj način može naviještati kršćanstvo.²¹ De Nobili tvrdio je da za osvjetljavanje mračne sobe nisu potrebni prijeteći glasovi i uništavanje, već je dovoljno zapaliti malu svijeću.²²

Didaktički model ekskluzivizma, koji zatvara sudionike u geta, nije pravi odgovor za potrebe globalnog društva. Inkluzivni model, koji je poslije Drugoga vatikanskoga koncila u velikoj mjeri doprinio otvaranju prema drugim religijama, previše ističe samu istinu te se pokroviteljski ponaša prema drugima. Pluralni model omogućava istinski dijalog, samo što često zanemaruje pitanje vlastitoga identiteta. Taj model nastojimo poduprijeti komparativnom teologijom koja zahtijeva vjernost vlastitoj vjeri te poštivanje, pa čak i radovanje drugoj ili drugačijoj religioznosti, što podrazumijeva stalno poniranje u tradicije komparativnih vjerovanja.²³

2. Komparativna teologija i učenje za međureligijski dijalog

Iako u svojoj knjizi o komparativnoj teologiji Clooney²⁴ ukazuje na dugu tradiciju takvog načina razmišljanja u kršćanskom svijetu, pa i na brojne teologe koji se mogu povezivati s tom granom teologije, njen glavni protagonist ipak je on sam.²⁵ Za njega je to prije svega teologija na tragu načela vjere koja traži razumijevanje, "praksa u kojoj sve tri riječi – vjera, traženje, intelektualni cilj – imaju svoju puninu te svojim isprepletanjem stvaraju plodotvornu napetost."²⁶ Taj tipični teološki potez njegova susre-

²⁰ Usp. C. Cornille, Introduction, u: Catherine Cornille (ur.), *The Wiley-Blackwell Companion to Inter-Religious Dialogue*, 2013., John Wiley & Sons, Chichester, Oxford, 13.

²¹ Usp. F. X. Clooney, *Hindu God, Christian God: how reason helps break down the boundaries between religions*, Oxford University Press, Oxford, 2001., 5.

²² Usp. Michael Barnes SJ, *Theology and the Dialogue of Religions*, 146.

²³ Usp. P. Hedges, *Comparative Theology. A Critical and Methodological Perspective*, Brill, Leiden, 2017., 17.

²⁴ Usp. F. X. Clooney, *Comparative Theology. Deep Learning Across Religious Borders*, John Wiley & Sons, Chichester, Oxford, 2010., 24-53.

²⁵ Usp. M. Moyaert, *In Response to the Religious Other. Ricoeur and the Fragility of Interreligious Encounters*, Lexington Books, New York, London, 2014., 159.

²⁶ F. X. Clooney, *Comparative Theology. Deep Learning Across Religious Borders*, 9.

tanja s drugim vjerama posljedica je osobnog iskustva. Mogli bismo čak ustvrditi da se kod komparativne teologije radi o određenoj autobiografskoj metodi.²⁷ Amerikanac, irskog porijekla, rođen 1950. godine, odgojen u katoličkom duhu, odrastao za vrijeme Drugoga vatikanskoga koncila, a do danas već više od četrdeset godina isusovac, tijekom izgrađivanja samog sebe susretao se s potpuno nekršćanskom okolinom. Godine 1973. njegovi su ga poglavari poslali u Katmandu, Nepal, da ondje predaje engleski jezik te u neku ruku moralni odgoj. Otkrio je da ne može mladež, koja je uglavnom bila budistička i hinduistička, poučavati polazeći od svoje kršćanske tradicije, ukoliko im doista želi posredovati osnovna promišljanja o moralnim načelima potrebnim za život u konkretnoj sredini. Za vrijeme svog dvogodišnjeg djelovanja u toj školi počeo je dubinski proučavati osnovne tekstove dviju prevladavajućih vjera u Nepal.²⁸ Kasnije je doktorirao na južnoazijskim jezicima i kulturi, zbog čega se nekoliko puta vraćao na Indijski poluotok. Svaki bi put iznova osjetio bogatstvo tih kultura, a prije svega dubinu vjerovanja s kojima se susretao. Pritom je otkrio sljedeće: “Jasno sam uvidio da nisam hinduist niti bih mogao biti jedan između njih. Naprosto već zbog boje kože, zatim stalnih pogrešaka u razgovoru na tamilskom, zbog mog irsko-katoličkog odgoja u New Yorku, i naposljetku, zbog mog dugogodišnjeg studija kršćanske filozofije i teologije. Ali sve to povezano je i s produbljenim odnosom mog srca, uvijek sam nastojao biti jedan od onih koji jednostavno ‘ostaviše sve i podoše za Njim’ (Lk 5). Svojim zavjetom naprosto nije moguće trgovati.”²⁹ Zato je komparativna teologija postala odraz njegovih susretanja s tekstovima (pisanim ili usmenim) drugih religija, u konkretnom slučaju s hinduističkim i djelomično budističkim tekstovima. Pritom teolog ostaje otvoren i spreman prihvatiti poruku drugoga, drugačijega, koji ne pripada njegovoj vlastitoj teološkoj tradiciji. Nakon proučavanja temeljnih tekstova drugih religija uslijedilo je novo, aktivno razdoblje, kad je preko drugačijeg u tuđoj religiji ponovno ili čak prvi put prepoznao bogatstvo vlastite religijske predaje koja je možda bila zanemarena ili prebrzo zaobiđena ili ga se dotad nije doticala.³⁰ Stoga nije cilj proučavanje drugih religija, nije cilj komparativna religiologija, već je cilj osnovno teološko promišljanje vlastite religijske predaje. “Komparativni teolog u najboljem slučaju pažljivo sluša druge i tumači svoje vjerovanje; ona ili on trebaju u najboljoj namjeri studirati tradiciju drugih religija i svoje vlastite religije, sve tradicije moraju nam biti srcu drage, kako bismo mogli mudrost iz drugih uključivati u svoju vlastitu.”³¹ U tom nastojanju i teološkom produbljivanju uvijek se radi o

²⁷ Usp. P. Hedges, *Comparative Theology. A Critical and Methodological Perspective*, 22.

²⁸ Usp. F. X. Clooney, *Comparative Theology. Deep Learning Across Religious Borders*, 17-18.

²⁹ F. X. Clooney, *Hindu God, Christian God: how reason helps break down the boundaries between religions*, 5.

³⁰ Usp. P. Hedges, *Comparative Theology. A Critical and Methodological Perspective*, 12.

³¹ F. X. Clooney, *Comparative Theology and Inter-Religious Dialogue*, u: Catherine Cornille (ur.), *The Wiley-Blackwell Companion to Inter-Religious Dialogue*, John Wiley & Sons, Chichester, Oxford, 2001., 53.

napetosti između otvorenosti drugačijem, drugoj predaji te inzistiranju na vlastitoj vjeroispovijesti. Riječ je o nikad završenom hermeneutičkom krugu između samosvijesti i otvorenosti, između uvjerenja i kritike, između približavanja i udaljavanja.³²

Clooney uspoređuje komparativnu teologiju s produbljenim čitanjem svetih tekstova, koji su stoljećima ostali živi i nadahnjivali zajednice koje su iz njih crpile snagu za život u vjeri. “Želimo li učiti i mijenjati se tijekom učenja, teško da bismo mogli naći nešto pouzdanije, bogatije i plodonosnije od čitanja.”³³ Pritom se ne radi o nekakvom površnom čitanju koje bi se zadovoljavalo samo zanimljivim usporedbama, već se radi o dugotrajnom i detaljnom studiju uz brojna preispitivanja i uspoređivanja. “Ovakav pristup intelektualno je zahtjevan; samo ako postanemo dubinski i cjelovito obuzeti određenom tradicijom, bit ćemo u stanju ispravno razumjeti i vrednovati određeni religiozni tekst neke druge tradicije.”³⁴ Za vrijeme tog studija mora se očitovati jasna privrženost Bogu, odnosno božanstvima. Kod te teologije ne može se govoriti o nekakvoj ‘tabula rasi’. Teolog uvijek priznaje teološki, vjerski interes. Mogli bismo njegovo intelektualno djelovanje pojednostaviti tvrdnjom da želi jedino što obuhvatnije i cjelovitije poznavati dragog Boga, bez obzira o kojoj se tradiciji radilo.³⁵ Dok nastojimo što produbljenije čitati tekstove drugih vjerovanja, moramo to činiti duhovnim očima, očima koje tragaju za vjerom. Poslije čitanja određenih tekstova drugih vjerovanja moramo se vratiti ponovnom čitanju vlastitog teksta te pomnom promišljanju vlastitog, uhodanog pogleda i odnosa prema religioznosti. Budući da se radi o teologiji, trebali bismo sve to povezati i prevesti u razumljiv govor za vlastitu zajednicu, kako bismo povećali duhovnu senzibilnost njenih članova.³⁶ Komparativni teolog primoran je dubinski proučavati zato što se u procesu susretanja s drugim tradicijama otvaraju različita temeljna pitanja, kao što je pitanje istine, etičke aplikacije, uključivanje spoznaja u relevantne zajednice te konačno i mogućnost novog susreta s Bogom pomoću pomnog čitanja.³⁷ Moramo znati da površno čitanje ne može nipošto uroditi cjelovitim hermeneutičkim krugom i da takvo čitanje ne dolikuje ni čitanom tekstu ni osobnom vjerovanju samog teologa.

Čitanje stranog teksta pretpostavlja lojalnost prema vlastitoj vjerskoj zajednici.³⁸ Clooney priznaje kako ne može čitati hinduistički tekst bez

---

³² Usp. M. Moyaert, *In Response to the Religious Other. Ricoeur and the Fragility of Interreligious Encounters*, 159.

³³ F. X. Clooney, *Comparative Theology. Deep Learning Across Religious Borders*, 58.

³⁴ M. Moyaert, *In Response to the Religious Other.*, 163.

³⁵ Usp. F. X. Clooney, *Hindu God, Christian God: how reason helps break down the boundaries between religions*, 7.

³⁶ Usp. F. X. Clooney, *Comparative Theology. Deep Learning Across Religious Borders*, 60.

³⁷ Usp. Isto, 62.

³⁸ Usp. P. Hedges, *Comparative Theology. A Critical and Methodological Perspective*, 20.

katoličkih polazišta, iako se uvijek iznova trudi što dublje uroniti u njihov duh i tradiciju. Samo ukoliko prihvatimo vlastite polazišne naklonosti, izgrađene nazore, možemo biti oslobođeni za ranjivost, osjetljivost nužno potrebnu za takvo čitanje. Upravo zbog osjetljivosti svetih tekstova takvo je priznanje nužno. Istovremeno bi moje čitanje trebalo pronalaziti mogućnost da čitam zajedno s teozozima dotične druge tradicije, kako bismo na taj način izbjegli podređivanje teksta isključivo svojim vlastitim željama i predodžbama. Takvo unakrsno čitanje trebalo bi prevladavati sveukupnom duhovno-teološkom te studioznom dimenzijom.³⁹

Takav način čitanja, koji teži produbljenom razumijevanju drugačijeg vjerovanja, mora izbjegavati poopćavanja i stereotipe kakvi prečesto dolaze do izražaja u liberalnom pluralizmu. Mora se također izbjegavati način na koji bi se druga tradicija prikazivala tako da se ne bi mogla razumjeti ili uključiti u vlastitu misaonost, kao što se to često događa kod postliberalnog partikularizma.⁴⁰ Da bismo to mogli postići, valja nam na samom polazištu priznavati i prihvaćati drugost neke druge religije. Kod susreta s tom drugošću ne smijemo već na samom početku biti previše oduševljeni, ne smijemo se tome u potpunosti prepustiti, već nam je potrebna određena suzdržanost, budući da jedino na taj način možemo tu drugost razgovjetno otkrivati. Da bi nam tekst nekog drugog vjerovanja bio što razumljiviji, potrebna nam je ona hermeneutička otvorenost, polazišno uvjerenje, koju smo spominjali na samom početku. Treba se naposljetku prepustiti tekstu, osloboditi se želje za ovladavanjem, kontroliranjem čitanja. Samo ukoliko se prepustimo tekstu te budemo 'ranjivi' u vlastitim uvjerenjima, bit će čitanje plodonosno. Tekst mora biti učitelj, a čitatelj učenik, kako bismo mogli nanovo govoriti, raditi i pisati s novim duhovnim uviđajem i snagom.⁴¹

Iako su tekstovi samo dio religija i vjerovanja u mnogim tradicijama, Clooney tvrdi da je čitanje temeljnih religioznih tekstova jedini i najbolji izvor, pored brojnih drugih dobrih izvora, koji nam jamči da ćemo određenu vjersku tradiciju prepoznati u svojoj dubini i suptilnosti.⁴² Put do takvog produbljenog čitanja uistinu je dug i samo rijetki pojedinci mogu njime kročiti. Svi oni kojima uspijeva obogaćivanje čitanja vlastite teologije pomoću produbljenog čitanja tekstova drugih religija, čine kamen temeljac za napredovanje zajednica u pojedinim religijama. No, unatoč svemu tome, Clooney naglašava da sama komparativna teologija ne znači još međureligijski dijalog. Iako se kod komparativne teologije radi o studiju, taj bi studij ipak morao biti u samoj srži međureligijskog dijaloga. Upravo zato pravi međureligijski dijalog omogućava i potiče komparativni dodir teologa različitih vjerskih tradicija. Kod međureligijskog dijaloga

³⁹ Usp. F. X. Clooney, *Comparative Theology, Deep Learning Across Religious Borders*, 64.

⁴⁰ Usp. M. Moyaert, *In Response to the Religious Other*, 167.

⁴¹ Usp. *Isto*, 167-170.

⁴² Usp. F. X. Clooney, *Comparative Theology, Deep Learning Across Religious Borders*, 67.

javljaju se pitanja na koja može odgovoriti svojom osjetljivošću i duhovnom usmjerenošću upravo komparativni teolog, što dakako pospješuje i sam dijalog. Međureligijski dijalog može prije svega pomoći mladim teolozima kod ukidanja granica između religija, ili da, s druge strane, te granice previše ne naglašavaju jer uvijek vreba opasnost: ukoliko više znaš o drugim religijama, utoliko lakše naglašavaš svoju specifičnost.⁴³

3. Nekoliko zaključnih smjernica za religijsku didaktiku

Vjersko učenje koje bi uključivalo komparativnu teologiju ne bi doprinosilo samo boljem razumijevanju drugoga, već bi omogućilo preispitivanje vlastitog pogleda na životnu svakodnevicu i vjersko uvjerenje kako pojedinca tako i zajednice. No, kod sveobuhvatnog napora komparativnih teologa radi se prije svega o stalnom procesu učenja, ili da se poslužimo riječima Ricoeura: prevođenja koje se temelji na "jezičkoj gostoljubivosti". Gostoljubivost podrazumijeva otvorenost za tuđe i tuđe ne želi promijeniti u svoje vlastito, nego mu širom otvara svoj dom, poslužuje ga i nastoji se obogatiti njegovom drugošću.⁴⁴ Uvijek možemo biti domaćini ili gosti. Kao primjer možemo navesti ženu Kananejku koja pade ničice pred Isusom (Mt 15, 22-28). Majka koja Isusa izazove u njegovoj teoretskoj otvorenosti naspram židovskom zakonu čistoće, domogla se Isusove gostoljubivosti i njegove pomoći. Jedino onaj tko je svjestan činjenice da bi mogao naučiti nešto novo i da bi se učenjem mogao promijeniti, jedino će onaj to i učiniti. Motivacija se krije u samom čovjeku, "ta u nama je klica temeljnog osjećaja simpatije prema religijski Drugome".⁴⁵ Zato je, unatoč polazišnoj metodi bavljenja tekstovima, sam Clooney uvažavao i opisivao iskustvenu razinu na kojoj pokušava na isti način upotrebljavati metode rada s tekstem. Npr. dok kao katolički svećenik i redovnik stoji u hinduističkom hramu ispred njihovih boginja, njega to stajanje podsjeća na štovanje Majke Božje.⁴⁶ Sam je svjestan teoloških poteškoća u vezi s tom usporedbom, ali ne može to ignorirati. Unutarnji je proces razumijevanja tog estetskog izazova već započeo.

Na sličan je način, zahvaljujući suvremenim mogućnostima digitalne raspoloživosti, moguće to provoditi i u procesu učenja, pod uvjetom da je u pozadini našeg pedagoškoga rada princip gostoljubivosti. Za uspješnu pedagošku realizaciju tog procesa nužno je temeljito preispitivanje vlastitih uvjerenja. Tek kad jednom priznamo svoje neznanje, nespretnost i nevještost, možemo u znanju, spretnosti i vještini drugih otkriti svoje mogućnosti. Sigurna i predvidiva okolina učenja, koja se temelji na snaž-

⁴³ Usp. F. X. Clooney, *Comparative Theology and Inter-Religious Dialogue*, 2001., 59.

⁴⁴ Usp. P. Hedges, *Comparative Theology. A Critical and Methodological Perspective*, 68.

⁴⁵ *Isto*, 21.

⁴⁶ Usp. F. X. Clooney, *Divine Mother, Blessed Mother: Hindu Goddesses and the Virgin Mary*, Oxford University Press, Oxford, 2005., 7.

noj osobnosti učitelja, kateheta, omogućava komparativni proces. Čovjek posjeduje tek nešto malo prirodnih spretnosti, stoga je temeljni princip kulture i konačno svih religijskih objava upravo učenje na stvaralaštvu i iskustvima drugih. Ti drugi su najčešće snažni autoriteti. Da ne bi pritom došlo do otpora, straha ili pogrešnog interpretiranja, nužno je potrebno planski ostvarivati čitav proces učenja. Za to je nužno potreban osposobljen i mudar učitelj, koji ima osjećaj za pojedinačnog učenika.

Važno je također biti svjestan da nije dovoljno biti samo oduševljen drugom religijom, ta mogli bismo se vrlo lako izgubiti u nekakvoj pop duhovnosti ili bismo mogli izazvati suprotstavljanje jer bi se brzo mogli naći pojedinci koji bi pozivali na sveti rat za obranu očinske baštine. Isto tako nije moguće ostati neodoljivo samouvjeren. Prvo, zato što je to nemoguće, a drugo, zato što jedino pomoću drugačijeg pogleda otkrivamo i prepoznamo svoj vlastiti te u njemu razbijamo iluzije koje koče vlastito stvaralačko izgrađivanje. Kao učitelji i odgojitelji trebali bismo se potruditi da kod mladeži sačuvamo zanimanje za drugačije, strano, te im budemo od pomoći u produbljivanju vlastitog vjerovanja. Iz godine u godinu moramo ih pripremati za ispravno razumijevanje cjelovitog procesa uspostavljanja osobnog i društvenog identiteta: ustrajno produbljivanje i poštivanje vlastite vjeroispovijesti koja je danas moguća jedino zahvaljujući plodonosnim susretanjem s 'prijevodima' temeljnih tekstova drugih religija. Cilj vjerskog učenja nije samo učenje o religijama, već je to produbljivanje vlastitog životnog svjetonazora.⁴⁷ Upravo komparativna teologija, kako je zamišlja Clooney, može doprinijeti međureligijskom dijalogu, što "će nam pomoći u prepoznavanju drugih, samih sebe i naše situacije u pojmovima svijeta u kojemu bismo mogli živjeti".⁴⁸

Ovim temeljnim smjernicama, koje nam pruža komparativna teologija za vjersku nastavu, bilo u župi ili u školi, mogli bismo dodati i nekoliko metodoloških. Valjalo bi ponajprije kod svih migracija, miješanja kultura i ostalih globalnih zbivanja, koja mladima oduzimaju sigurnost identiteta, poticati i omogućavati čuđenje nad onim što je drugačije. Učitelj i još više kateheta trebao bi danas, više nego ikad ranije, uspostaviti u razredu ozračje slušanja o mnogim drugačijim, čudnim običajima, i to bez ikakvih unaprijed iznesenih predrasuda i nagađanja. Jedino će na taj način pojedinac moći osjetiti da smije biti baš onakvim kakav jest, sa svom baštinom koju je naslijedio. To će omogućiti dva postupka: traženje vlastitog identiteta i neposrednu mogućnost učenja pomoću drugačijeg. Kad se radi o vjerskim pitanjima, zadaća nastavnika ili katehete sastoji se u tome da učenike nauči kako procjenjivati istinu da ne bi zatajili svoje te bili isključivi prema drugima. Kateheta se mora itekako pobrinuti za odgovarajuće poznavanje drugih religija te pritom učvršćivati vlastitu vjersku pripadnost. Sami udžbenici mogli bi, kao što je to slučaj s

⁴⁷ Usp. S. Leimgruber, *Interreligiöses Lernen*, 61.

⁴⁸ M. Moyaert, *In Response to the Religious Other.*, 176.

udžbenicima za vjeronauk na katoličkim gimnazijama u Sloveniji *Vjera i kultura*, uključivati u pojedinačne problematike i originalne tekstove iz tradicija drugih religija.⁴⁹ Za djecu migranata i mladih iz različitih stranih kultura takav je proces učenja od životnog značenja. Rođeni su u drugačijoj kulturi nego što je kultura dotične škole; moraju naučiti standardni jezik komuniciranja i osnovnih oblika međusobnog ponašanja. Ako će se osjećati prihvaćenima, daleko je veća vjerojatnost da će se potruditi kako bi što bolje upoznali kulturu 'domaćina'.⁵⁰ To osobito vrijedi za vjersku okolinu, koja je time mnogo dublje prožeta, a u današnje vrijeme gurnuta je na rub društvenih zbivanja. Čitanje temeljnih vjerskih tekstova, poruka o vlastitim vjerskim praznicima, običajima i obredima, stvara od školskog prostora prostor susretanja. U duhu Asiza kročimo tako putem susretanja i spoznavanja koji nas obostrano obogaćuju.⁵¹

COMPARATIVE THEOLOGY AS A POSSIBLE RESPONSE FOR THE RELIGIOUS INSTRUCTION IN THE CONTEXT OF GLOBAL MIGRATIONS

Abstract

Many migrations are also causing increasing religious pluralism. This can quickly be a cause of religious intolerance. That is why we urgently need education for interfaith dialogue. Interfaith dialogue, as understood by its founders, is supposed to transcend mere tolerance. It is supposed to lead to cooperation and mutual enrichment and should not be based on mere coexistence with others who are different from us. Ricoeur's hermeneutics, which claims that all understanding happens through translation, gives an anthropological foundation for interfaith dialogue, which is based on strengthening of one's own faith. Comparative theology of F. X. Clooney is based on a similar idea. It will help us demonstrate a didactic plan for a religious education in high school which will promote the strengthening of students' faith and their enrichment through people of other faiths, which is the goal of such courses anyway. A course with such didactic plan can overcome the superficiality of modern believers faced with a variety of frivolous new age spiritualities, as well as the conflicts which arise when various fundamentalist believers meet.

Keywords: interfaith dialogue, interculture education, P. Ricoeur, F. X. Clooney, comparative theology, religious studies.

---

⁴⁹ Usp. J. Marenk, *Kdo sem? 1.*, Mohorjeva družba, Celje, 2004.

⁵⁰ Usp. S. Leimgruber, *Interreligiöses Lernen*, 91.

⁵¹ Usp. *Isto*, 99.